

Arrest

nr. 116 630 van 9 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 13 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 23 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat ISTAS-SLANGEN, die *loco* advocaat D. ANDRIEN en N. LENTZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 maart 2007 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

1.2. Verzoekster diende op 29 november 2007 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

1.3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) weigerde hen, d.d. 15 juli 2008, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Zij gingen hiertegen in beroep bij de Raad.

1.4. Zij dienden op 22 oktober 2008 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5. De Raad bevestigde, bij arresten met nummer 18.733 en 18.734 van 17 november 2008, de weigeringsbeslissing van de CGVS.

1.6. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verklaarde, op 15 mei 2009, hun eerste regularisatieaanvraag om medische redenen onontvankelijk.

1.7. Zij dienden op 25 juni 2009 een tweede regularisatieaanvraag in om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 8 september 2009, door het Bestuur, ontvankelijk bevonden.

1.8. Op 7 juni 2012 dienden zij een aanvraag in om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.9. Het Bestuur verklaarde op 9 januari 2013 verzoekers tweede regularisatieaanvraag om medische redenen ongegrond. Zij namen er op 14 februari 2013 kennis van.

1.10. Hun regularisatieaanvraag om humanitaire redenen, ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, werd op 20 maart 2013 onontvankelijk verklaard. Zij dienden hiertegen een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.11. Zij werden op 27 maart 2013, onder een bijlage 13quinquies, bevolen het grondgebied te verlaten.

1.12. Verzoekers dienden op 17 mei 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.14. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris weigerde, d.d. 23 mei 2013, die tweede asielaanvraag in overweging te nemen.

Het betreft thans de bestreden beslissing, die als volgt luidt voor eerste verzoeker:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten D. A.

geboren (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 17.05.2013 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 26.03.2007 een eerste asielaanvraag indiende die op 17.11.2008 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW); overwegende dat de betrokkene op 17.05.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene een brief van de ex eerste minister naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat deze brief op eenvoudig verzoek van de betrokkene werd geschreven en als zodanig een gesolliciteerd karakter heeft; overwegende dat de betrokkene een kopie van een paspoort naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat dit document geen betrekking heeft op de situatie van de betrokkene persoonlijk; dat dit is wat het is ni. een kopie van een paspoort; overwegende dat de betrokkene een internetartikel naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het een internetartikel betreft waarvan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan beoordeeld worden; overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat deze enveloppe aantoont dat de betrokkene een verzending heeft ontvangen maar nergens een verwijzing bevat naar de inhoud van de verzending; overwegende dat de betrokkene telefonisch van zijn buurman vernomen heeft dat de Federale diensten bij zijn thuis zijn geweest waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die de betrokkene aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tót feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tót verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 02.04.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Ten aanzien van verzoekster luidt de bestreden beslissing als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten D. K. geboren te (...) en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag heeft ingediend op 17.05.2013 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 29.11.2007 een eerste asielaanvraag indiende die op 17.11.2008 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW); overwegende dat de betrokkene op 17.05.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst; overwegende dat de betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tót feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tót verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 02.04.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 51/8, 51/10 alinea 2, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast menen zij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Ter adstruering van hun middel stellen zij het volgende:

“Moyen unique, pris de l'excès de pouvoir, de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation des articles 51/8, 51/10 alinéa 2, 57/6.1° et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Suivant l'article 51/8 précité : «Le Ministre ou son délégué peut décider de ne pas prendre la demande d'asile en considération lorsque l'étranger a déjà introduit auparavant la même demande d'asile auprès d'une des autorités désignées par le Roi en exécution de l'article 50, alinéa 1er, et qu'il ne fournit pas de nouveaux éléments qu'il existe, en ce qui le concerne, de sérieuses indications d'une crainte fondée de persécution au sens de la Convention de Genève, tel que définie à l'article 48/3 ou de sérieuses indications d'un risque réel d'atteintes graves tels que définis à l'article 48/4. Les nouveaux éléments doivent avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle l'étranger aurait pu les fournir . . .».

Cette disposition octroie au Ministre un pouvoir d'appréciation qui se limite à l'examen du caractère nouveau des éléments déposés : il doit vérifier si les éléments déposés ont trait à des faits ou événements qui se sont déroulés après la dernière phase de la procédure ou si ces éléments constituent une preuve nouvelle d'une situation ancienne. Il doit également examiner si ces éléments ne pouvaient pas être déposés à l'occasion de la précédente demande d'asile (Conseil d'état, arrêt n° 88.870 du 11 juillet 2000, n° 67.455 du 9 juillet 1997 et n°. 101.288 du 29 novembre 2001; n° 94.374 du 28 mars 2001 ; n° 94.499 du 3 avril 2001; n° 104.572 du 12 mars 2002).

Là partie adverse procède exactement comme le prohibe la Cour d'Arbitrage dans son arrêt n° 83/94 précité : elle ne conteste pas la qualité d'éléments nouveaux que sont la lettre de l'ex premier ministre, la copie de son passeport, l'article internet et l'enveloppe déposés par le requérant et juge directement que ces documents ne sont pas de nature à démontrer une crainte fondée de persécution. Or, une telle appréciation ne relève pas de sa compétence, mais de celle du CGRA (article 57/6.1° de la loi du 15.12.1980).

En appréciant les nouveaux éléments au regard des critères de la Convention de Genève, la partie adverse a pris ces éléments en considération et ne pouvait plus, à l'issue de cet examen, faire application de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre ' 1980 mais devait transférer le dossier au CGRA en application de l'article 51/10 alinéa 2 (Conseil d'Etat, arrêt n° 88.870 du 11 juillet 2000 ; CCE, arrêt n° 54942 du 27 janvier 2011, Apaloo).

En l'espèce, la décision rejette l'élément fourni pour le motif suivant :

- la lettre de l'ex premier ministre a été écrite à la demande de Monsieur
- là copie de son passeport n'a pas de rapport avec la situation personnelle de Monsieur
- l'article internet a une faible valeur probante et l'authenticité ne peut pas être appréciée d'une manière adéquate
- l'enveloppe prouve que Monsieur a reçu un envoi mais ne fait pas référence au contenu
- la conversation téléphonique sont seulement des déclarations alléguées par Monsieur

En affirmant que "deze brief op eenvoudig verzoek van de betrokkene werd geschreven en als zodanig een gesolliciteerd karakter heeft ; de kopie van het paspoort geen betrekking heeft op de situatie van de betrokkene persoonlijk ; het een internetartikel betreft waarvan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan beoordeeld worden; dat de enveloppe aantoont dat betrokkene een verzending heeft ontvangen maar nergens een verwijzing bevat naar de inhoud van de verzending" la partie défenderesse ne s'est pas limitée à un examen du caractère nouveau des éléments produits par le requérant à l'appui de sa deuxième demande d'asile mais a apprécié leur portée par rapport aux craintes de persécution et au risque d'atteintes graves allégués, d'une manière qui outrepassse la compétence qui lui est conférée par l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980. En effet, le pouvoir de la partie défenderesse dans ce cadre se limite à l'examen du caractère nouveau des éléments invoqués. L'examen de la fiabilité d'un document produit à l'appui d'une nouvelle demande d'asile excède dès lors l'appréciation du caractère nouveau, au sens de l'article 51/8 précité, des éléments produits, et participe de l'examen au fond de ceux-ci (C.C.E., arrêts n°49.708 du 19 octobre 2010, confirmé par C.E., arrêt n°215.579 du 5 octobre 2011, n°82.032 du 31 mai 2012, n° 89.126 du 4 octobre 2012 et n° 90.143 du 23 octobre 2012).

Votre Conseil a déjà jugé que "De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. in beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput..." (RW, 1 er avril 2011 n°59.178).

« En l'espèce, force est de constater, à la lecture de la motivation de l'acte attaqué, que l'analyse faite par la partie défenderesse des éléments produits par la partie requérante à l'appui de sa nouvelle demande, se limite à énoncer que ces éléments ne pourront corroborer les déclarations de la requérante, ni à restaurer les contradictions et incohérences relevées lors des analyses précédentes »(CCE n° 34 422 du 20 novembre 2009).

Enfin, « En tout état de cause, l'Office des Etrangers ne peut estimer que ces documents ne viennent pas rétablir la crédibilité du récit fourni par la requérante lors de sa demande d'asile. La partie défenderesse ne peut se prononcer sur une dimension de la demande d'asile du requérant qui est manifestement étrangère à l'appréciation du caractère nouveau des éléments présentés par le requérant et, partant, étrangère à la compétence du délégué du Ministre de la migration et d'asile en la matière (CCE n° 34 924 du 27 novembre 2009).»

Partant, la partie adverse n'a pas valablement motivé sa décision, a violé les dispositions visées au moyen, a excédé ses pouvoirs et commis une erreur manifeste.»

Wat de aangehaalde schending van de artikelen 51/10 2e alinea en 57/6 van de Vreemdelingenwet betreft stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen dit niet nader bepalen. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel én van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen.

Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt.

De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen; hieruit volgt dat het begrip “*nieuw gegeven*” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610);
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Verzoekers legden de volgende documenten neer bij het indienen van hun aanvraag:

- Een brief van de oud-eerste minister;
- Een kopie van een paspoort van de oud-eerste minister;
- Een internetartikel;
- Een enveloppe.

Verzoekers legden de volgende verklaringen af naar aanleiding van het indienen van hun huidige asielaanvraag:

“Ik heb telefonisch bericht gekregen van mijn vroegere buurman Y. uit Tsjetsjenië. Hij zei tegen mij dat de Federale diensten naar ons huis gekomen zijn, maar omdat er niemand thuis was hebben ze een bericht gelaten bij mijn buurman. Ze hebben aan mijn buurman verteld dat mijn broer teruggevonden is en dat hij ergens in Rusland in de gevangenis zou zitten. Dit was ongeveer twee maand geleden.

Ik heb sterke vermoedens dat dit niet de waarheid is, gezien mijn broer zelf contact zou opnemen met iemand van de familie of kennissen om te laten weten waar hij zit. Ik ben er zeker van dat ze mij op zo een manier probeerden naar huis te lokken.

Ik woon al zes jaar in België. Om nieuwe documenten voor te leggen, moet ik normaal contact opnemen met iemand in mijn land. Maar het probleem is dat ik daar niemand meer heb, behalve een heel oude tante die niet in staat is om voor mij nieuwe documenten te gaan zoeken. Zelf kan ik moeilijk contact opnemen met de Federale diensten om een bewijs te vragen.

Als ik zou terugkeren zou ik vermoord worden. Dan zou wel een overlijdensakte als bewijs kunnen dienen.

Vroeger was Tsjetsjenië een onafhankelijke republiek Ichkeria. Ik heb aan mijn oom geholpen. Ik heb daar iets gedaan. Ik bestond daar als persoon. Omwille van de problemen ben ik vertrokken en ondertussen is de situatie daar helemaal veranderd. Ichkeria bestaat niet meer en ik voel mij als staatloos. Het is niet meer het land van waar ik kwam. Nu krijg ik plots na 6 jaar een bevel om het

grondgebied te verlaten. Ik ben radeloos. Ik weet niet wat ik moet doen. Mijn gezin en ik wonen hier al zes jaar. We zijn geïntegreerd. We spreken Frans en mijn kinderen zijn hier opgegroeid.

Momenteel is mijn vrouw zwanger van ons vijfde kind.

Nu kan ik zelfs mijn huur niet meer betalen en we riskeren om met mijn gezin op straat komen te staan. Ik ben destijds naar België gekomen met de hoop dat ik hier een nieuw leven kan beginnen en mijn kinderen kan opvoeden. Ik hoop dat de Belgische Staat mijn problemen begrijpt en mij deze mogelijkheid geeft.

Ik heb op dit moment Russische nationaliteit. Hoe kan ik Russische nationaliteit als ik niet terug keren naar mijn land uit levensgevaar; Neem mijn Russische nationaliteit af en geef mij Belgische nationaliteit. Ik heb Russische nationaliteit niet nodig.

(...)

Wij vragen opnieuw asiel aan omdat we categoriek niet mogen terugkeren naar ons land uit levensgevaar. Na zes jaar in België krijgen we plots een bevel om het grondgebied te verlaten. We kunnen nergens naartoe. We zijn hier geïntegreerd. Mijn kinderen volgen hier school.

Alstublieft, geef ons de mogelijkheid om hier verder te leven zodat mijn man kan gaan werken en ons kan onderhouden.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen aanvagen met een theoretisch betoog aangaande de *prima facie*-beoordelingbevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. De gemachtigde zou zijn bevoegdheid overschrijden door te stellen dat de aangebrachte documenten niet van die aard zijn dat zij een gegronde vrees voor vervolging aantonen. Volgens de verzoekende partijen heeft enkel de commissaris-generaal deze bevoegdheid.

De Raad wijst er op dat het begrip “*nieuw gegeven*” niet omvat dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘*nieuwe gegevens*’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blij kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987). Door de relevantie van het voorgelegde stuk te onderzoeken, maakt de verwerende partij zich geenszins schuldig aan machtsoverschrijding.

De Raad meent echter dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij bij hun tweede asielaanvraag nieuwe gegevens hebben aangevoerd, die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij die gegevens had kunnen aanbrengen en die aantonen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, doch beperken zich tot een herhaling van hun standpunt dat zij nieuwe gegevens aanbrengen. De concrete motieven, op grond waarvan haar aanvraag met de bestreden beslissing wordt verworpen, ontkracht zij daarmee geenszins.

Het betoog van de verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het enige middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend veertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS